

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΩΝ ΤΟΥ Α.Π.Θ. ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ ΤΗΣ

Τις προηγούμενες ημέρες, είδαν το φως της δημοσιότητας απόψεις συναδέλφων Πανεπιστημιακών περί «αντισυνταγματικότητας» του Μνημονίου, «ψευδεπίγραφου μηχανισμού στήριξης της χώρας μας», «παραβίασης ανθρωπίνων δικαιωμάτων με το Μνημόνιο» κ.ο.κ., που φανερώνουν (και είμαστε σε δυσάρεστη θέση που το διαπιστώνουμε) μικρή επαφή με την πραγματικότητα που βιώνει η χώρα μας σήμερα.

Ορισμένες καταστάσεις επιβάλλουν, ωστόσο, σε εμάς τους Πανεπιστημιακούς να είμαστε πολύ πιο προσεκτικοί από το σύνηθες μέτρο στον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιούμε τη γνώση μας, ιδίως δε την ιδιότητά μας, όταν προσεγγίζουμε ορισμένα ζητήματα στενά χωρίς να λαμβάνουμε υπόψη το πραγματικό διακύβευμα, που μπορεί να είναι μείζονος εθνικού ενδιαφέροντος. Διότι, εδώ, η όποια ευθύνη που θα μπορούσαμε να αναλάβουμε εάν τυχόν σφάλουμε, δεν θα βρίσκεται σε αντιστοιχία με την ευθύνη που θα μπορούσε να μας αποδοθεί.

Οι υπογράφωντες το κείμενο αυτό, χωρίς να θέλουμε να φιμώσουμε κανέναν (τίμη τρόπο άλλωστε) και χωρίς να διεκδικούμε αυξημένο τίτλο πατριωτισμού για τον εαυτό μας, επιδιώκουμε απλώς να αναδείξουμε – μέσα από την καταγραφή επτά δεδομένων και ενός ζητούμενου για την πορεία της χώρας μας σήμερα – το τι πραγματικά διακυβεύεται από την εφαρμογή του Μνημονίου, ώστε από 'κει και πέρα ο καθένας μας να αναλάβει εν πλήρη γνώσει και με καθαρή τη συνείδησή του τις ευθύνες των λόγων και κυρίως των πράξεών του.

Δεδομένο πρώτο:

Η Ελλάδα δεν είναι μια χώρα κλειστή στην παγκόσμια οικονομία. Βρέθηκε μάλιστα στην κορυφή της πυραμίδας του διεθνούς οικονομικού συστήματος, στην οικογένεια δηλαδή των λίγων αναπτυγμένων κρατών της γης. Τη θέση αυτή, την κατέκτησε η χώρα μας χάρη στην διπλή ένταξή της αρχικά στην ΕΟΚ το 1981 και 20 χρόνια αργότερα στην Ευρωζώνη. Έτσι, επί σειρά ετών, πετύχαινε να χρηματοδοτεί με φτηνό χρήμα το έλλειμμα της και να αναχρηματοδοτεί χωρίς δυσκολία το χρέος της, διασφαλίζοντας ένα υψηλό γενικό βιοτικό επίπεδο στους Έλληνες, που δεν δικαιολογούνταν πάντοτε από τις πραγματικές επιδόσεις της ελληνικής οικονομίας, με τις οποίες βρισκόταν κατά κανόνα σε αναντιστοιχία.

Δεδομένο δεύτερο:

Σήμερα διαπιστώνουμε, με τον σκληρό δυστυχώς τρόπο με τον οποίο συνηθίζουμε να μαθαίνουμε εμείς οι Έλληνες, πως εσφαλμένες πολιτικές δεκαετιών εκμηδένισαν την ανταγωνιστικότητά μας στο εξωτερικό και έθεσαν εκτός ελέγχου τα δημόσια οικονομικά μας στο εσωτερικό. Η διόγκωση ενός σπάταλου και αντιπαραγωγικού δημόσιου τομέα, η άσκηση κοινωνικής πολιτικής με δανεικά και μια ανάπτυξη που στηρίχτηκε στην κατανάλωση αντί για την επένδυση, μας οδήγησαν μεταξύ άλλων στο αδιέξοδο που βρισκόμαστε σήμερα. Το δίδυμο έλλειμμα του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών, αφενός, και των δημοσίων οικονομικών μας, αφετέρου, μάς γονάτισε. Το δημόσιο χρέος της χώρας εκτινάχθηκε σε δυσθεώρητα ύψη και έγινε

βραχνάς που λίγο έλειψε να μας πνίξει. Σήμερα, είναι βέβαιον πως όταν ενταχθήκαμε στην ΕΟΚ, δεν ήμασταν έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε τις προκλήσεις των ανοικτών ευρωπαϊκών αγορών και, σε λιγότερο από πέντε χρόνια τότε, φτάσαμε στο χείλος της κατάρρευσης. Όπως είναι επίσης βέβαιον πως, όταν υιοθετήσαμε το Ευρώ είκοσι χρόνια αργότερα, δεν ήμασταν έτοιμοι να αξιοποιήσουμε τη δύναμή του και σε λιγότερο από δέκα χρόνια, καταρρεύσαμε.

Δεδομένο τρίτο:

Σαν αποτέλεσμα, η ελληνική οικονομία έχασε την εμπιστοσύνη των διεθνών αγορών:

Το ελληνικό δημόσιο έχει αποκοπεί εντελώς από τη διεθνή αγορά των κεφαλαίων εκείνων που επενδύονται σε ομόλογα αναπτυγμένων κρατών και που συνήθιζαν να κομίζουν φτηνό χρήμα στη χώρα μας για να χρηματοδοτεί το έλλειμά της και να αναχρηματοδοτεί το χρέος της. Την ίδια στιγμή, τα ομόλογα του ελληνικού δημοσίου στη δευτερογενή αγορά εκποιούνται από τους κομιστές τους και τα αγοράζει μόνον η ΕΚΤ. Αυτό, όμως, δεν θα διαρκέσει για πολύ, καθώς ο ίδιος ο κ. Trichet δήλωσε πως ο σχετικός non-standard μηχανισμός του Securities Programme που θεσμοθέτησε, είναι περιορισμένου χρόνου.

Οι ελληνικές τράπεζες έχουν αποκοπεί από την διεθνή διατραπεζική αγορά και η κύρια πηγή ρευστότητας που έχουν είναι και πάλι η ΕΚΤ. Και αυτό, όμως, δεν θα διαρκέσει για πολύ ακόμη, καθώς ήδη η ΕΚΤ αποσύρει την ρευστότητα που χορήγησε στις ευρωπαϊκές εμπορικές τράπεζες για την αντιμετώπιση της χρηματοπιστωτικής κρίσης.

Το ελληνικό χρηματιστήριο έχει απομονωθεί από την χρηματιστηριακή αγορά της Ευρώπης, καταγράφοντας ρεκόρ πτώσης παγκοσμίως, με τους ξένους θεσμικούς επενδυτές να μην το εμπιστεύονται, διότι δεν εμπιστεύονται την ελληνική οικονομία. Πόσο θ' αντέξει σε αυτή την απομόνωση;

Δεδομένο τέταρτο:

Η Ελλάδα πρέπει αφενός να αναδιαρθρώσει τον δημόσιο τομέα της για να εξυγιάνει τα δημοσιονομικά της, αφετέρου να βελτιώσει την ανταγωνιστικότητά της για να θέσει ξανά την οικονομία της σε αναπτυξιακή τροχιά. Διότι, το κράτος δεν μπορεί να δαπανά ες αεί περισσότερα απ' όσα εισπράττει, ούτε και η οικονομία του να επιβιώνει στο διηνεκές εισάγοντας περισσότερα απ' όσα εξάγει. Μόνον έτσι θα επανακτήσει η Ελλάδα την αξιοπιστία της για να επανέλθει σαν αναπτυγμένο κράτος στις διεθνείς αγορές, προς όφελος και της αναχρηματοδότησης του χρέους της, και της βιωσιμότητας του τραπεζικού της συστήματος, και της ανάκαμψης του ελληνικού χρηματιστηρίου.

Διαφορετικά, θα μετατραπεί σε μια αναδύομενη οικονομία, ενώ και η παραμονή της στην Ευρωζώνη θα είναι πλέον εκ των πραγμάτων αδύνατη. Και αυτό είναι που πραγματικά διακυβεύεται στο κρίσιμο σημείο που έφτασε η κρίση που βιώνει η χώρα μας σήμερα: το αν δηλαδή θα παραδώσουμε στα παιδιά μας ένα αναπτυγμένο κράτος εντός της Ευρωζώνης, ή μια αναδύομενη οικονομία εκτός Ευρωζώνης. Αυτή είναι μια από τις μεγαλύτερες προκλήσεις που έχει αντιμετωπίσει η χώρα μας στην ιστορία της.

Δεδομένο πέμπτο:

Στην Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ έλαχε η ιστορική ευθύνη να απαντήσει σε αυτή την πρόκληση μέσα σε ένα ασφυκτικά περιορισμένο χρονικό διάστημα που δεν ξεπερνά τους 18 μήνες, προκειμένου να επαναφέρει την Ελλάδα, από τη θέση της απομόνωσης στην οποία βρίσκεται σήμερα, σε θέση ισότιμου και ενεργού μέλους της οικογένειας των λίγων αναπτυγμένων κρατών της γης. Η οδός αυτή είναι η μόνη που θα διασφαλίσει μακροπρόθεσμα στη χώρα και στους πολίτες της *ασφάλεια, ευημερία και προοπτική*, σ' ένα κόσμο μεταβαλλόμενο εξ αιτίας της δυναμικής εισόδου νέων ισχυρών κρατών και των αναδυομένων οικονομιών τους στο παγκόσμιο γίγνεσθαι. Και η οδός αυτή διέρχεται από την επαναφορά της χώρας μας στις αγορές στις αρχές του 2012, όπως προβλέπεται.

Στο πλαίσιο αυτό, η Κυβέρνηση θα πρέπει να ξεκαθαρίσει τόσο στο εσωτερικό της και στην κοινοβουλευτική της ομάδα, όσο και κυρίως μέσα στο ίδιο της το κόμμα, τι πραγματικά θέλει και τι μπορεί να κάνει. Διότι, τι *πρέπει* να κάνει (και τι *πρέπει* να κάνουμε όλοι μας) το γνωρίζει (και το γνωρίζουμε). Και δεν είναι πλέον αυτό που θέλουν οι εταίροι μας, ούτε καν το ΔΝΤ, που υποτίθεται πως είναι πιο κοντά στον παλμό των αγορών, στις οποίες και επιδιώκει να μας επαναφέρει. Είναι αυτό που θέλουν οι ίδιες οι αγορές, που δεν είν' άλλες από τους συντηρητικούς επενδυτές απανταχού γης, οι οποίοι για να τοποθετήσουν τα κεφάλαιά τους με χαμηλή απόδοση σε ομόλογα αναπτυγμένων κρατών, θα πρέπει ο εκδότης τους να τους παρέχει *ασφάλεια*, όπως μόνο τα αξιόπιστα αναπτυγμένα κράτη μπορούν. Αν νομίζουμε πως θα μπορέσουμε να ξεγελάσουμε τους εταίρους μας και το ΔΝΤ, ας το επιχειρήσουμε. Αποκλείεται, όμως, να ξεγελάσουμε τις αγορές. Όπως και δεν τις ξεγελάσαμε τελικά. Αποκαλυφθήκαμε και γι' αυτό υποβίβασαν όχι μόνο το ranking των ομολόγων μας σε μη επενδύσιμο επίπεδο, αλλά και αυτό το ίδιο το status μας ως δανειζόμενης αναπτυγμένης χώρας. Αυτό συνέβη την 1^η Ιουλίου 2010, σε συνέχεια της δεύτερης μεγάλης υποβάθμισης που υποστήκαμε από τον δεύτερο μεγαλύτερο οίκο αξιολόγησης, την Moody's. Σε μας εναπόκειται να μην θυμόμαστε την ημερομηνία αυτή στο μέλλον ή – αντίθετα – να την αποτυπώσουμε στα ιστορικά μας βιβλία σαν την απαρχή μιας νέας πορείας της χώρας μας προς την απομόνωση και την υπανάπτυξη.

Η Κυβέρνηση αυτή παρέλαβε ένα αναπτυγμένο κράτος· υπό πτώχευση μεν, πλην όμως αναπτυγμένο. Δεν πρέπει να παραδώσει ένα αναδυόμενο! Για το σκοπό αυτό, θα πρέπει να κάνει ό,τι χρειάζεται προκειμένου να επανέλθει η χώρα στις αγορές, ώστε να μπορεί να δανείζεται και να εξυπηρετεί το χρέος της με όρους αναπτυγμένου και όχι αναδυόμενου κράτους. Αυτό επιτάσσει μακροπρόθεσμα το συμφέρον και της χώρας και του Έλληνα πολίτη. Και αυτό πρέπει να στηρίζουμε όλοι. Θα πρέπει, όμως, να γνωρίζουμε πως οι εθνικές οικονομίες λειτουργούν πλέον σε καθεστώς απόλυτης διαφάνειας. Ό,τι βιώνουμε καθημερινά στη χώρα μας, βρίσκεται την ίδια στιγμή στο μικροσκόπιο των διεθνών αγορών. Κι αν οι αγορές δεν έχουν ψυχή, έχουν όμως κρίση. Τούτο δεν σημαίνει πως ό,τι κάνουμε, θα το κάνουμε για τις αγορές. Οι αγορές είναι ένα εργαλείο. Απέναντί τους έχουμε ένα οικονομικό χρέος, το οποίο θα πρέπει να ξοφλήσουμε στην ώρα του και στο σύνολό του. Είναι και θέμα τιμής για τη χώρα, που πρέπει να σέβεται τις διεθνείς υποχρεώσεις της· που δεν είναι μόνο διεθνείς. Είναι και υποχρεώσεις απέναντι στις ελληνικές τράπεζες και στους καταθέτες τους, αλλά και στα ασφαλιστικά ταμεία και στους Έλληνες επενδυτές που κατέχουν κι αυτοί ένα μεγάλο μέρος του δημοσίου χρέους μας. Κι ας μην ξεχνάμε πως όταν

δανειζόμασταν από τις αγορές, ήμασταν ελεύθεροι, διότι αυτές δεν μας έστελναν επιτηρητές για να δουν πού πηγαίνουν τα λεφτά τους. Μας εμπιστεύονταν. Συμφωνούσαμε στο ποσό, το επιτόκιο και το χρόνο αποπληρωμής, κι από 'κει και πέρα ήμασταν ελεύθεροι να κάνουμε ό,τι θέλαμε τα δανεικά τους. Τι τα κάναμε, όμως, τόσα λεφτά; Αυτό πρέπει να αναλογιστούμε. Γι' αυτό, ό,τι κάνουμε, δεν θα το κάνουμε για τις αγορές, αλλά για τα παιδιά μας και το μέλλον αυτού του τόπου. Απέναντι σ' αυτά έχουμε ένα ύψιστο ηθικό και ιστορικό καθήκον και πρέπει να το εκπληρώσουμε με αποφασιστικότητα.

Λεδομένο έκτο:

Στον αγώνα μας αυτό, όμως, δεν είμαστε μόνοι. Έχουμε πλάι μας την παγκόσμια κοινότητα, που λίγο έλειψε να την βυθίσουμε σε μια νέα, ακόμη σκληρότερη και πολύ πιο επικίνδυνη ύφεση. Έχοντας αποκοπεί από τις αγορές, που δεν μας δάνειζαν πλέον, προστρέξαμε στους διεθνείς οργανισμούς στους οποίους είμαστε μέλος. Άλλος τρόπος δεν υπήρχε για να διασφαλίσει η χώρα μας τα 30 και πλέον δις που χρειαζόμασταν ακόμη μόνο για φέτος, προκειμένου να αποπληρώσουμε διεθνείς υποχρεώσεις μας. Για πρώτη φορά στη σύγχρονη παγκόσμια ιστορία, μέσα από μια ανευ προηγούμενου διεθνή κινητοποίηση, η κοινότητα των άλλων αναπτυγμένων κρατών της γης έθεσε στη διάθεση της χώρας μας ένα ποσό οικονομικής στήριξης μεγαλύτερο και από το άθροισμα του συνολικού χρέους χωρών όπως η Ρωσία και η Αργεντινή μαζί. Οι χώρες αυτές αφέθηκαν στην τύχη τους και πτώχευσαν. Διότι αυτές οι χώρες δεν ήταν αναπτυγμένες. Η Ελλάδα, όμως, σώθηκε. Διότι η Ελλάδα ήταν μια αναπτυγμένη χώρα, που κινούνταν στην ίδια αγορά με τα άλλα αναπτυγμένα κράτη και γι' αυτό δεν έπρεπε να παραπατήσει. Έχουμε, συνεπώς, υποχρέωση και απέναντι στην παγκόσμια κοινότητα, που την κρίσιμη στιγμή μας στήριξε και εξακολουθεί να μας στηρίζει για να μας βοηθήσει να επανέλθουμε στις αγορές να δανειζόμαστε ξανά με ευνοϊκούς όρους, να νοικοκυρέψουμε το κράτος μας και να βελτιώσουμε την ανταγωνιστικότητα της οικονομίας μας, για να ζήσουμε πλέον με τα δικά μας μέσα, να μη ξοδεύουμε περισσότερα απ' όσα παράγουμε και κυρίως να μην υπονομεύουμε το μέλλον των παιδιών μας επιβαρύνοντάς τα με χρέη που ποτέ δεν θα μπορέσουν να αποπληρώσουν. Και αυτά, αυτή την κληρονομιά δεν μπορούν να την αποποιηθούν. Εκτός κι αν αλλάξουν χώρα. Αυτό θέλουμε;

Λεδομένο έβδομο:

Γι' αυτό και είναι υποχρέωσή μας να στηρίξουμε τώρα όλα εκείνα τα μέτρα, όσο επώδυνα κι αν είναι, για να πετύχουμε την αναγκαία προσαρμογή της οικονομίας μας, όσο βίαιη κι αν είναι, ώστε και τις υποχρεώσεις μας απέναντι στους δανειστές μας να εκπληρώσουμε στο ακέραιο, αλλά και, ελεύθεροι πλέον, να επιστρέψουμε το συντομότερο στις αγορές για να εξακολουθήσουμε να δανειζόμαστε με όρους αναπτυγμένου κράτους.

Διατυπώνεται η άποψη ότι δήθεν δεν μας στήριξαν για να μας σώσουν, αλλά για να σώσουν τις τράπεζές τους που κατέχουν το χρέος μας. Τίποτα ψευδέστερο και αποπροσανατολιστικότερο αυτού. Εάν ήθελαν να σώσουν μόνο τις τράπεζές τους, θα κρατούσαν τα 110 δις για να τα δώσουν σ' αυτές όταν θα χρειάζονταν να ανακεφαλαιοποιήσουν όσες από τις τράπεζές τους θα είχαν πρόβλημα εξ αιτίας της δικής μας αφερεγγυότητας. Το έχουν ξανακάνει στο παρελθόν, θα το κάνανε και τώρα. Κι εμείς τι θα κάναμε τότε; Το χρέος ενός κράτους είναι χρέος και θα έπρεπε

ούτως ή άλλως να αποπληρωθεί. Η ιστορική μας εμπειρία σαν Έθνος μάς διδάσκει ότι τίποτα δεν χαρίζεται, αφού μέχρι και τη δεκαετία του '80 εξοφλούσαμε χρέη του 19ου αιώνα.

Διατυπώνεται επίσης η άποψη πως έπρεπε δήθεν να προχωρήσουμε σε αναδιάρθρωση του χρέους μας. Ξεχνάμε ότι ένα μεγάλο μέρος του δημοσίου χρέους μας το κατέχουν οι ελληνικές τράπεζες, που θα βρίσκονταν έτσι στο χείλος του γκρεμού, ενώ και η διάσωσή μας με τον τρόπο αυτό μέσα στην Ευρωζώνη δεν θα ήταν διασφαλισμένη. Για να μην αναφέρουμε πως η επάνοδος μας στη δραχμή που ορισμένοι υποστηρίζουν, θα είχε σαν αποτέλεσμα οι μελλοντικές γενιές να μην μπορούν πλέον να αποπληρώσουν για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα το χρέος μας, ακόμη κι αν το περιορίζαμε κατά το ένα τρίτον, αφού τουλάχιστον ισόποση θα ήταν η υποτίμηση της νέας δραχμής, αν όχι μεγαλύτερη.

Διατυπώνεται τέλος η άποψη ότι μας έσωσαν δήθεν για να μην επεκταθεί η κρίση του χρέους στις άλλες αδύναμες όπως εμείς χώρες της Ευρωζώνης. Και είναι κακό αυτό; Είναι κακό μήπως για το Ευρώ; Είναι κακό για την Ευρωζώνη; Δεν είμαστε κι εμείς μέλος της Ευρωζώνης; Έχουμε άραγε συμφέρον να επεκταθεί η κρίση μας και σε άλλους εταίρους μας στην Ευρωζώνη;

Το πακέτο στήριξης των 110 δις συνιστά δημόσια χρήματα. Τα δημόσια κεφάλαια, όμως, δεν είναι απεριόριστα. Οι επενδυτές έχουν απεριόριστα κεφάλαια και όχι τα κράτη ή οι ενώσεις τους. Κι εμείς, στους επενδυτές πρέπει να επιστρέψουμε κι όχι στα κράτη για να ζητήσουμε κι άλλα λεφτά. Δεν είμαστε το μόνο Έθνος στον κόσμο που έχει ανάγκη διεθνούς δημόσιας στήριξης. Ήδη ορισμένα αναδυόμενα κράτη του G20 παραπονούνται γιατί οι αναπτυγμένοι εταίροι τους στηρίζουν σε τέτοιο βαθμό άλλα αναπτυγμένα κράτη όπως εμάς.

Το πακέτο στήριξης αποσκοπεί στο να μας βοηθήσει να επανέλθουμε στον μόνο τρόπο με τον οποίο ένα αναπτυγμένο κράτος όπως εμείς χρηματοδοτεί τα δημόσια ελλείμματά του και αναχρηματοδοτεί το χρέος του: στις αγορές των κεφαλαίων εκείνων που με χαμηλή απόδοση επενδύονται σε σταθερές αξίες ομολόγων αναπτυγμένων κρατών. Στο πλαίσιο αυτό, λοιπόν, έχουμε αυξημένη υποχρέωση και απέναντι στη διεθνή κοινότητα να αξιοποιήσουμε στο έπακρο την διεθνή στήριξη που παρασχέθηκε απλόχερα σε μας, ενώ πολλά κράτη της διεθνούς κοινότητας – ιδίως τα ελάχιστα αναπτυγμένα – δυσκολεύονται να βρουν πρόσβαση με τόσο χαμηλό επιτόκιο στη χρηματοδότηση που εξασφάλισε για μας (και σε τέτοιο βαθμό) η παγκόσμια κοινότητα.

...και ένα Ζητούμενο:

Τεχνικά, όσα επώδυνα μέτρα αναγκάζεται να λάβει τώρα η χώρα μας, είναι μόνιμα και θα ισχύσουν για όσο χρόνο απαιτηθεί προκειμένου να πετύχουμε τους στόχους μας: να αποκαταστήσουμε την αξιοπιστία της χώρας μας, να νοικοκυρέψουμε τα δημοσιονομικά μας, να βελτιώσουμε την ανταγωνιστικότητά μας, για να ζούμε με ίδια μέσα όσο μας επιτρέπεται, και όχι με δανεικά, υπονομεύοντας το μέλλον των παιδιών μας και του τόπου.

Ουσιαστικά, όμως, όταν πετύχουμε τους στόχους μας, θα μπορούμε ελεύθερα όχι μόνο να επαναφέρουμε τα κεκτημένα, αλλά και να βελτιώσουμε το επίπεδο ζωής των

πιο αδύναμων συμπολιτών μας. Διότι η Ιστορία διδάσκει πως, ακόμη και σε καιρούς απόλυτης κατάρρευσης ενός κράτους, δεν είναι οι πλούσιοι που την πληρώνουν, αλλά οι αδύναμοι πολίτες του. Αυτοί έχουν ανάγκη από ένα ισχυρό κράτος για να τους στηρίξει. Κι αυτό το κράτος, εμείς πρέπει και γι' αυτό το λόγο τώρα να κάνουμε τα πάντα να το σώσουμε.

Αλλά και να το αλλάξουμε. Διότι, το υπερβάλλον τίμημα που καταβάλλουν τώρα οι αδύναμοι συμπολίτες μας για να το σώσουν, χωρίς να φταίνε αυτοί για την κατάντια στην οποία περιήλθε, είναι το τίμημα εξαγοράς του δικού τους κράτους από αυτούς που το λυμαίνονταν και το έφεραν στην κατάσταση που βρίσκεται σήμερα. Ενός κράτους πιο δίκαιου, που θα λειτουργεί με δίκαιους κανόνες, θα θέτει δίκαιους κανόνες και θα τους επιβάλλει. Ενός κράτους που δεν θα ταυτίζεται με τον δημόσιο τομέα. Στην Ελλάδα μπερδέψαμε το πρώτο με τον δεύτερο, και για χάρη του δεύτερου, καταστρέψαμε το πρώτο. Σε λίγο μπορεί να μην υπάρχει ούτε το ένα, ούτε το άλλο και τότε θα μένει μόνο η Πατρίδα. Αυτή την Πατρίδα πρέπει τώρα να την ξαναφτιάξουμε κράτος, όποιο κι αν είναι το τίμημα. Και θα είναι βαρύ και πρέπει να το καταβάλουμε. Είναι κι αυτό ένα ιστορικό χρέος της γενιάς μας. Είκοσι χρόνια πριν, οι Γερμανοί ενώσανε τη δική τους πατρίδα χωρίς να λογαριάσουνε κόστος. Και ήταν μεγάλο. Γιατί να το λογαριάσουμε εμείς;

Θεσσαλονίκη, 6 Ιουλίου 2010

Παναγιώτης Γκλαβίνης

Αναπλ. Καθηγητής Διεθνούς Οικονομικού
Δικαίου Νομικής Σχολής ΑΠΘ

Χρήστος Ελευθεριάδης

Αναπλ. Καθηγητής Σχολής Θετικών Επιστημών
ΑΠΘ, Τομέα Πυρηνικής Φυσικής & Φυσικής
Στοιχειωδών Σωματιδίων

Μέλη του Δ.Σ. του Ενιαίου Συλλόγου Διδακτικού & Ερευνητικού Προσωπικού του ΑΠΘ
Ιδρυτικά μέλη της Πανεπιστημιακής Συμπαρατάξης ΑΠΘ
<http://panepistimiakisymparataxi.blogspot.com>